

denfor Arbejdsmændenes Fællesledelse i Odense har ladet Forholdene undersøge, finder vi Anledning til at meddele Dem, at vi ikke ser os i Stand til at anvise Dem organiseret Arbejdskraft fra Arbejdsmandsafdelingerne i Odense.“ Efter at altsaa Fagforeningen, alias Arbejdsløshedskassen, først har erklæret, at de Anmeldelser, som vedkommende Arbejdsgiver har gjort til Arbejdsløshedsinspektoret, har været rigtige, idet Følgen af dem nemlig har været den, at de Folk, der er klaget over, er blevet idømt Karantæne — saa fortsætter man med at sige, at i den Anledning — altsaa i Anledning af, at Arbejdsgiveren har gjort Anmeldelser, som har vist sig at være rigtige — meddeler vi dig, at vi ikke mere vil anvise dig organiseret Arbejdskraft. Dette turde være en Illustration, som det vil være vanskeligt at komme udenom, og jeg retter det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister: Hvad vil Indenrigsministeren foretage i Anledning heraf? Sagen blev bagefter bekendtgjort i Fyns Socialdemokrat under Rubrikken „Faglige Notitser“, og der stod altsaa, at Tilgang kan kun tillades efter Henvendelse til Kontoret. Fra Inspektoret har man overhovedet ikke hørt noget i denne Sag. Jeg mener, at dette atter er et Eksempel, som er godt at faa Forstand af, og det vilde være godt, om man tog sig det en lille Smule ad notam.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om selve Lovforslaget først vedrørende § 7, idet jeg forbigaar nogle redaktionelle Ændringer og blot tager Principet. Principet i § 7 skulde jo være, at man ved den her foreslaaede Ordning sikrede sig imod, at en Arbejder, som nød Arbejdsløshedsunderstøttelse, samtidig havde Arbejde. Fremgangsmaaden er ret indviklet: Meddelelse fra Arbejdsgiveren o. s. v. Jeg maa her for øvrigt slutte mig til Venstres Ordfører, der erklærede, at det var ganske forkert, naar der i 3die Stykke stod, at „saafremt en Arbejdsgiver uden foregaaende Anvisning antager til Arbejde for længere Tid end en halv Dag (6 Timer) en Arbejder, der maa formodes at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse, skal Arbejdsgiveren“ o. s. v. Jeg vil foreslaa, at den indskudte Sætning falder helt bort. Saa vil der staa, at naar han antager en Arbejder, skal han give Meddelelse om det, og saa bliver det naturligvis til Arbejdsanvisningskontoret, da han ikke ved, hvilken Arbejdsløshedskasse, vedkommende er Medlem af. Det er ganske for-

kert at have en Sætning om, at han skal anmelde det, naar han maa „formode“, at en Mand er Medlem af en Arbejdsløshedskasse. Det er at give Arbejdsgivere, som har særlig Trang dertil, en Sovepude.

Længere nede i Paragraffen staar der, at „med Tilslutning af en Arbejdsløshedskasse kan Indenrigsministeren efter Forhandling med Arbejdsanvisningsdirektøren og Arbejdsløshedsinspektøren fastsætte Afvigelser fra de i nærværende Paragrafs 1ste—3die Stykke givne Bestemmelser, for saa vidt der kan træffes en Kontrol-Ordning, der under de foreliggende Forhold skønnes at være lige saa betryggende som den i nævnte Bestemmelser omhandlede.“ Denne Bestemmelse maa jeg formode sigter paa de Tilfælde, hvor der er Tale om at antage mange Arbejdere i Løbet af kort Tid og maaske for en kort Tid. Man erkender altsaa, at den Kontrol, som er indført i Begyndelsen af Paragraffen, ikke vil være praktisk anvendelig, naar mange Folk skal antages paa een Gang. Den Ordning, som man da tænker paa, kan, saa vidt jeg skønner, overhovedet kun være en Ordning med Kort; men jeg henstiller til det socialdemokratiske Parti at tænke over, om det skulde være muligt at indføre en Ordning med Kort for en vis Klasse af Arbejdere, for en vis Del af Arbejderstanden og ikke for andre. Det, tror jeg, vilde være et farligt Eksperiment. Derimod kan jeg ikke indse, at der, naar man tog fornuftigt paa Sagen fra Ledelsens Side, kunde være det mindste i Vejen for at indføre et fornuftigt Kortsystem. Man maa dog erindre, at Arbejdsløshedskortet udleveres til vedkommende Mand af hans egen Arbejdsløshedskasse. Vi kommer ganske sikkert tilbage til dette som den sikreste Løsning af Kontrolspørgsmaalet, den simpleste og mest effektive, en Løsning, hvis Forkastelse egentlig ikke vil bero paa andet end en falsk point d'honneur.

§ 8 indeholder en Bestemmelse, der er indsat for at forhindre det, man kalder den kollektive Arbejdsvægring. Fremgangsmaaden her er overordentlig langsom og indviklet. Der er fra Arbejdsgivernes Side af Bogtrykker Langkjær i Kommissionen foreslaaet en anden Løsning, og denne vil ogsaa blive taget op til Drøftelse sammen med den her foreliggende. Det forekommer os at være meget uheldigt, at et Forhold som den, om jeg saa maa sige, kollektive, skjulte Arbejdsvægring skal spadseres gennem en saa lang og indviklet Proces som denne, inden man kommer til et Resultat. Føl-